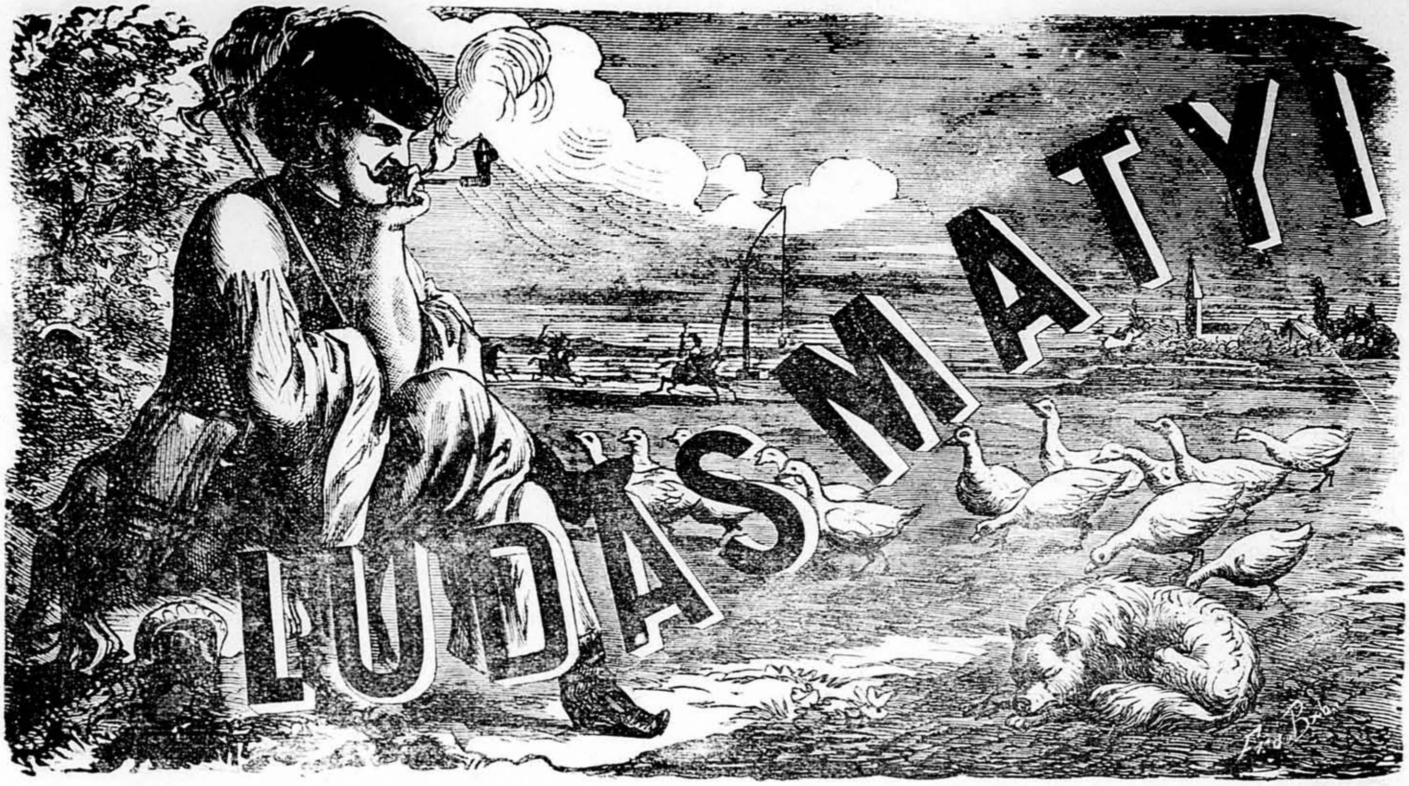

VII. ÉVFOLYAM.
Megjelenik minden vasárnap.
Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, jan. 26. 1873.
4-ik szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.
Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A honvéd.

(Vitézi-ballada, kesergi egy Tinófi a XIX-ik században.)*

Szomoruan nézem
A mint a glédába . .
Honvédeink állnak
Vérvörös nadrágba.

*

Bakkancsuk oly fakó, —
Szuronyuk oly hegyes. —
Az ember azt hinné :
Hogy ellenséget les.

*

Lesi ám az apját
Vagy a feleségét . .
Behozták e neki
Heti eleségét?

*) E pompás ballada, Gyulai személyes közvetitése mellett a „Kisfaludi társaság“ nagy jutalomdijját nyerendi el, különösen azért, mert az Szende Béla hónvédelmi miniszternek, és a honvédség élelmezésére vállalkozott consortiumnak van ajánlva.

Hogy a büne verjen meg minden vad poétát.

No nekem ugyan beütött az uj esztendő napja, és még hogyan?

Elmondom az egész történetet. —

Soha életemben nem szerettem a vad poétákat mintha csak sejtettem volna, hogy ezek fognak tönkre tenni! —

Van nekem a Rábaközben egy kegyes istenfélő nagynéném, az isten nyugosztalja meg, ki évenként a kellő pénz összeggel ellát, s azonkivül bennem egyedüli örökösét látja: továbbá van itt Pesten a soroksári utcában egy kis cicuskám, Kádinak hivják, az édes apja virsli csináló. Hát én ezen két szerettemet akartam most uj év napra egy-egy verssel meglepni.

Magam nem értek a versiráshoz, tehát egy hordárt hivattam, gondolván, hogy a hordárok mindenre képesek.

— Tud maga verset irni —? kérdem a belépő hordárt. Ez nagyot nézett reám, összeborzadt mint a pusztai csikó, mikor farkas közeledtét érzi, s aztán sohajtva felett, hogy ő azt még nem tudja, de majd megpróbálja.

— De nekem nem próba vers kell, hanem kész

tökéletes mű, — szoltam — vagyha a saját koponyájában nem bizik, tudna a maga valami jóravaló poétát ajánlani? kérdém tovább.

— Hogy ne tudnék? felelt a hordár — van itt Pesten vagy háromezer, ha parancsolja mindjárt bestellálok egyet. —

— Ugyan legyen jó, küldjön egyet az javából.

A hordár távozta után kevés időre egy igen sajátságos alak nyitott szobámba.

Én még eleven vadpoétát nem láttam, de a belépőben azok egy példányát felesmertem.

Sovány vézna termetü, halavány sárga arcu, beesett apró savó szemü, iszonyuan felborzadt haju egyéniség volt, a pacsirtáénál kopottabb öltözékben.

„Én Bekened Daladár költér vagyok a három szivutcából, parancsolni méltóztatik?“ mutatá be magát az érkezett, hajtogatván mint a kutgém vékony derekát.

— Egy kérelmem volna önhöz, nevezetesen most ujévre két rendbeli üzvözlő versre volna szükségem. —

„Óh kérem parancsára állok, ily alkalmi költemények ezerféle fajban állnak készen raktáromban.

Én irom a kéményseprők, szemét kihordók, utcatisztitók, s egyébb tisztes testületek részére a gratuláló verseket, költeményeimet Komócsing szerkesztő mint remekeket adja a Hirdongóban.

Méltóztassék csak szándékát a fajra nézve előadni, s azután azok állapotát — életkorát, kikhez irva leendenek a költemények, — szólt a poéta, oldalzsebéből egy marhakereskedőhöz illő bugyellárist vonva elő s elkezdé jegyzeteit irni.

— Az egyik költemény nagynénémhez fog szólani, ki Rábaközben lakik, Stilfrid Rebeka a neve, nagyon kegyes asszony 87 éves. Az ehhez czimzendő vers jo hosszu legyen mint a szentiványi ének, az Ur Jézus Krisztus sokszor fel legyen benne emlitve, nem külömben a szentek közül az érdemesebbek, különösen Gábriel arkangyal. A másik költemény rövid, virágos nyelven legyen tartva a soroksári utcában lakó Szalámi Kádi kisasszonynak. Utasitásom szerint a muzsák felkentje pontosan felirogatván mindent, tőlem azon igérettel távozott, hogy három óra mulva meghozza a kivánt költeményeket.

Meg is hozta!

Nincs az a hosszu litánia, mely több szenteket emlegetne, mint a nagynénémhez irt versben foglalva volt, körülbelül két árkusra terjedt rettenetes tulvilági hangon az ó-testamentom szerént irva; ezen bizony nagynéném kisirhatja magát, gondolám. A másik, az én Kádimhoz irt vers is megtetszett, nincs az a fejedelem, kinek kincstárában több gyémánt, rubint, smaragd stb. lenne, mint ezen költeményben figurált, éppen egy virslis leánynak való volt.

— Nagyon megvagyok önnel elégedve — szóltam az ihletett poétához — már most mivel tartozom? megjegyzem azonban, hogy az elküldést is ön teljesiti, a nagynénének szólót posta, a másikat pedig hordár utján.

„Ez esetben kedves mecenásom! egy forint és 60 kr. azt hiszem nem lesz sok.“

— Im itt két forint, de még ma elküldje.

A poéta nagy hálálkodással távozott, és én nyugodtan — mint ki dolgait jól végezte, vártam az ujévnapját, mely nekem annyi örömöt hozand.

Hozott is! Hogy a büne verje meg a vad poétáját!

Ujév reggelén egy hordár egy csomagot hozott, az irást felismertem azonnal. Kádimtól jött, gyorsan bontám fel mert szerelmes levélnek nagy, ajándék tartalmunak kicsi volt.

Két árkus papiros mellett a következő tartalmu levél volt: — „*Hogy nem szeret maga azt tudtam, s azért egy borbély legényt tartottam reservában, de hogy szemtelen legyen — kigunyoljon, azt nem hittem: megvetem önt!*“ —

Ne neked ujesztendei ajándék.

Remegö kézzel bontám fel az két árkus papirost s mit kelle látnom?

A nagynénémhez irott versemet.

Az a nyavalyás vad poéta a cimezéskor kicserélte a verseket.

Persze, hogy sértve érezhette magát az én Kádim a kapott hosszu szentes litánia által.

Hát majd a nagynéném! mit fog elkövetni? iszonyodtam a gondolattól.

Ettől is megérkezett a válasz következő tartalommal:

„*Te gazember! Ezt érdemeltem jóságomért? fel neveltelek, iskoláztattalak, és öreg napjaimban kigunyolsz, lábbal tapodod becsületemet, leveszem rólad kezemet többé semmit se várj tőlem. Semmire való!*“

Stilfried Rebeka.“

No nekem megesett!

De nagynénémnek is igazsága van, mit gondolhatott, midőn olvasá:

— „Gazdag holló fürtök“ — holott harmincz év óta parókát hord.

— „Tüzes villámu szemek“ — az ám, az egyikre gyermek kora óta vak, a másikkal pedig csak okulárén lát.

— „Gyöngysorfogak“ — persze, hogy az, mert az öreg Turnovszkynál vette még negyven évvel ezelőtt 100 pengő forintért; szóval a vers éppen megforditva illette s nem csoda, ha megharagudott.

És ezt mind egy nyavajás poéta tette! Megállj Daladár megverlek, ha találkozom veled a Steinicz estélyein.

Kádit ugyan nem sajnálom, de nagynénémnek a vagyonát igen, azonnal megyek Rábaközbe, elmondom a fatális esetet öszintén, felolvasom a hozzá irt verset, hiszem, hogy vissza vesz kegyébe.

Egy szál mákvirág.

A mult héten két ördög kapott hajba, a „Reform“ és a „Magyar Politika“, tulajdonképen pedig báró Kaas Ivor és Kecskeméti Relli urak folytattak tintaharczot egymás közt.

A „Reform“ saját publikumának Kecskeméti Relli ur nemes tulajdonait következő paszszusokban mutatá be:

„Könnyen konstatálható, hogy a „Magyar Politika“ támadásai a „Reform“ ellen azon időponttól datálódnak, midőn a mult ősz elején gr. Lónyay akkori miniszterelnök sajtóirodája megvonta Kecskeméthy urtól azon **évnegyedenként kijáró 5000 frt subventiót, melyben a „Magyar Politika“ részesült volt.** Kecskeméthy ur igen jól tudja ugyan, hogy a „Reform“ nem kapta meg azt, a mit ő vesztett, és hogy a „Reform“ irói soha senki által nem engedték magukat subventionáltatni, ma sem engedik, de Kecskeméthy ur tapasztalván, hogy gróf Lónyaytól ezentul pénzt kicsikarnia nincsen reménye, elhatározta egy merész fordulattal megmarni a kezet, mely őt eteté, s minthogy a „Reform“ irói, kiket pusztán csak erkölcsi kötelékek fűztek a Deák-párt akkori kormányelnökéhez, s közöttük én — nem követtek el árulást meggyőződésükön, sem rokonszenvüket el nem tagadták, hütlenséget el nem követtek, Kecskeméthy ur rögtön fölismeré a helyzetet, hogy ezeket sérteni és gyanusitani neki versenytársai előtt előny. Egyszersmind lovagiasságunktól elvárta, hogy őt ezen térre követni nem fogjuk.

Én ki soha Bach alatt r e n d ő r h i v a t a l n o k és s a j t ó c e n s o r nem voltam; (m i n t K e c s k e m é t i A u r é l u r)

Ki soha az idegen kormány hivatalos lapját nem szerkesztettem; (m i n t K e c s k e m é t i A u r é l u r)

Soha bérért politikai orvtámadásokat senki ellen, annál kevésbé liberális deákpárti államférfiak ellen nem intéztem; (m i n t K e c s k e m é t i A u r é l u r)

Soha a vállalati üzletekben nem osztokoztam a kibocsátási nyereményekben; (mint Kecskeméti Aurél ur)

Soha nagy urak tenyérait nem nyaltam (mint Kecskeméti Aurél ur)

Nem értek ahhoz, mint kell egy politikai zuglapot (m i n ö a „M a g y a r P o l i t i k a“) gyorsan és nagyon jövedelmessé tenni; (mint Kecskeméti Aurél ur)

Nem is járok el Egerbe, Esztergomba ezt megtanulni; (mint Kecskeméti Aurél ur) sat. sat.

A „Magyar Politika“ erre aztán igy reposztirozott:

„Lieber báró Caas!
Lieber baron Käes!

Azon injuriákra, miket ön multamra nézve öszehordott, miután azokat már évekkel ez előtt politikai pártszenvedély hevében sokkal keményebben elmondták a Trombita, Ludas Matyi, Áldor majomlapjai feleslegesnek tartom vál szolni. **Ha önnek passioja ezen irodalmi kanalräumerekkel egy társasághoz tartozni az izlés dolga.“**

* * *

Ha a „Magyar Politika“ szerkesztője a nyilvános forum előtt ugy igazitja el perét, hogy abba Ludas Matyit bele nem rántja, tőlünk ugyan akár felfalhatta volna báró Kaast „Reform“-jával együtt; hanem miután rólunk is volt szives megemlékezni, nem maradhatunk adósa. Ludas Matyi háromszorosan szokott fizetni.

Quittoljunk hát vixelt handabandázó ur!

Hát azt hiszi ön! hogy a nyilvánosság foruma elött tisztázza mocskos multját azzal, ha a helyett, hogy a „Reform“ mulatságos leleplezéseire, tehát ad rem válaszolna, Áldoron vagy Ludas Matyin rug egyet „Magyar Poloska“ lapjában?

Azt cáfolta volna ön meg, hogy nem kapott Lónyaytó! negyedévenként 5000 frt subventiot? Becsületes ember nem tartja feleslegesnek az efféle sulyos vádra válaszolni.

Hanem persze mást beszél Bodóné, mikor a bor árát kérik.

Hogy pedig önnek Kecskeméti Relli ur! jövőre elmenjen a kedve hübelebalázs módjára mocskos szájára venni Ludas Matyit, azt a „kanalräumer“-kifejezést ezennel az arcához visszavágja Matyi, ha ugyan lehet arca egy bérenctollu irodalmi Bachhuszárnak.

D i x i.

Bonbonok.

Kautz Gyula hazánk legelső pénzügyi kapacitása budget-beszédében egy nagyszerü pénzügyi tervvel akart fellépni az ellenzék előtt, hanem mire kikellett volna rukkonia a mentő horgonynyal, azt teljesen elfeledte.

A Ludus Matyi azonban csupa véletlen uton birtokába jutott ezen finánctervezetnek, mely sem több sem kevesebb minthogy: Kerkápoli ezután az államdeficitet az államcsődörökkel f e d e z t e s s e.

Katz te!

Kautz Gyula miben hasonlit Deák Fenenchez? Abban hogy valamint Deák Ferencnek volt egy Lusztkandelje, ugy Kautznak is van egy Kolb nevü németje, a ki helyette beszélni szokott.

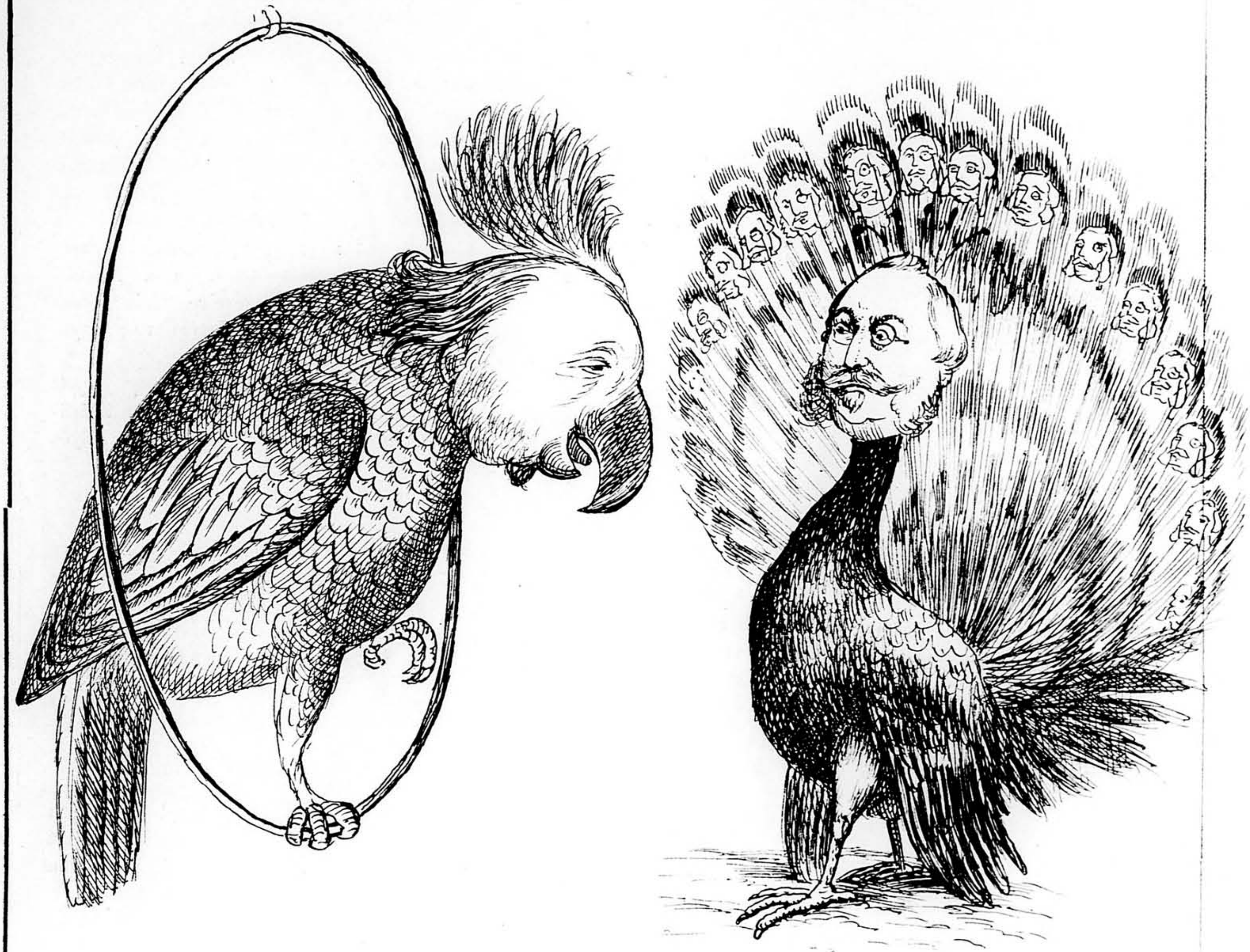
Valami Schopper nevü uri ember nyert legujobban nemesi cimet.

És mivel érdemelte meg?

Hát a lefolyt közelebbi választásoknál történt jobboldali vesztegetésekre 20, ezer forintott adott.

Még ugyan megadta az árát annak a darab kutyabőrnek.

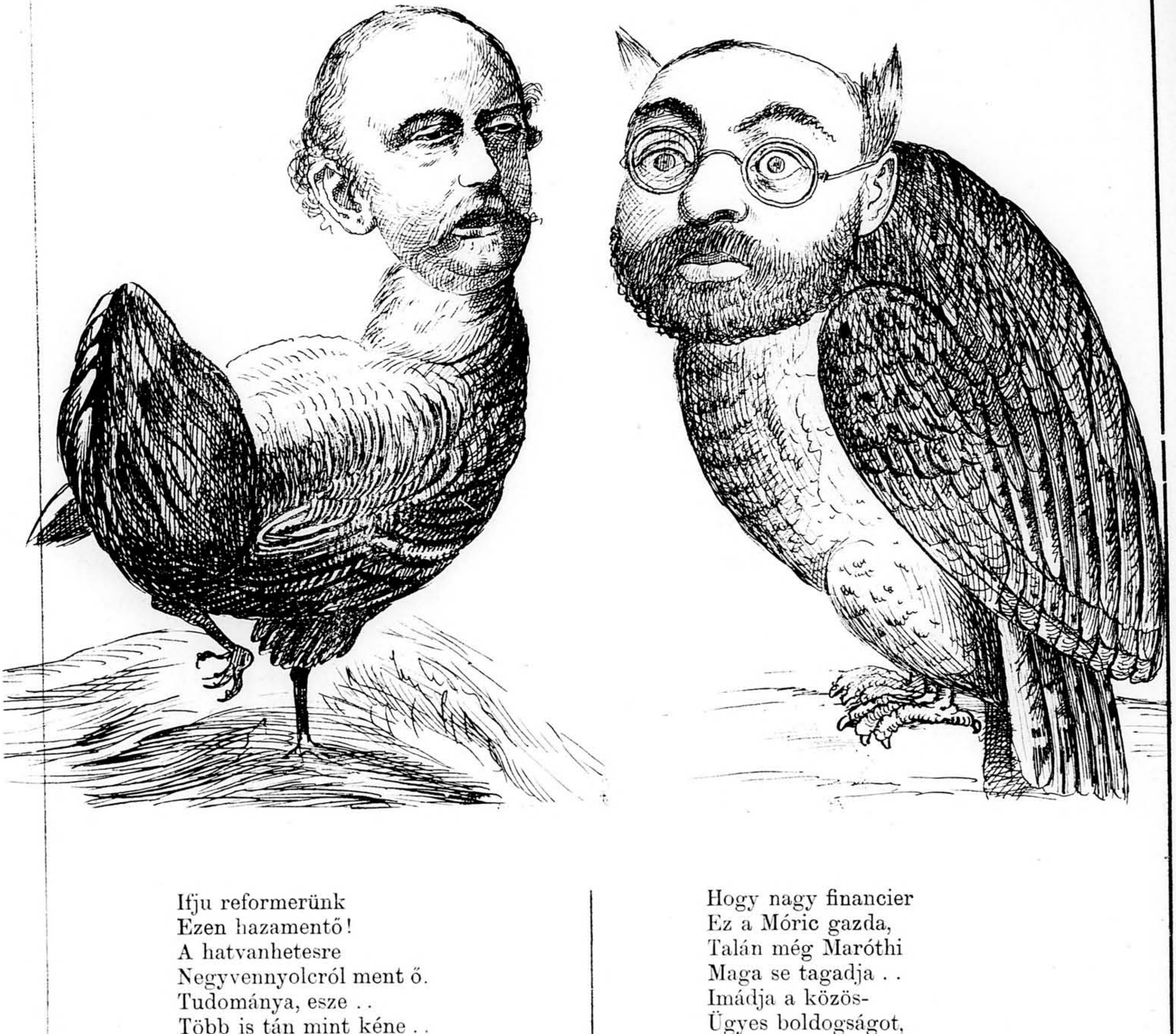
A kormány karatyoló

Nézd e vén kajdácsot
Midön ez kerepel
A házban, farsangi
Bohócként szerepel.
Esze pedig volna,
De ő azt szereti:
Ha jobb és baloldal
Kacagja s neveti.
Beszéde pongyola..
Hangja rikácsoló,
Ő már igazán a
Muzeumba való.

Ezen exminiszter
Tetszelgő agglegény..
Álpathoszban gazdag ..
De eszmékben szegény.
Lévén a közösügy
S a kormány barátja,
Magyarország sorsát
Rózsaszinben látja..
Szerinte hazánkban
Minden előhaladt..
Ő maga azonban
Csak mameluk maradt.

adarai a budget vitában.

Ifju reformerünk
Ezen hazamentő!
A hatvanhetesre
Negyvennyolcról ment ő.
Tudománya, esze . .
Több is tán mint kéne . .
De mit ér mind ez ha
Nem tud bánni véle.
Mivel mindenáron
Vezérkedni akar:
Közösügy szemetjén
Csak is azért kapar.

Hogy nagy financier
Ez a Móric gazda,
Talán még Maróthi
Maga se tagadja . .
Imádja a közös-
Ügyes boldogságot,
Mivel annak révén
Kapott már jó sápot.
A politikai
Börzén jól kálkulál,
Pénzügyminiszterség
Után rég spekulál.

Mi kell a magyarnak?

Nem kell annak surrogatom,
De jó kormány s férfi gáton —
Ki belássa, hogy a népet
Nem mozgathatja mint gépet.

A közösügy, kvóta, adó
Biz nem inyeszerint való..
Testveriség és szabadság..
Az igaz magyar boldogság.

Szabadkai fricskák.

Programm.

Drágalátós Collega! *)

Miután Körpelesz polgártárs letette pennáját à la Lónyay és „Matyi" ő fejedelemsége minket à la Szlávy megbizott az uj miniszterium alkotásával: ennélfogva szükségesnek tartjuk programmunkat a következőkben megállapitani :

A „Magyar Politika" szerint: a kormányzás lényegét nem a rendszer, hanem a cim képezi: tehát szükséges, hogy mi is az előbbeni cimet, mely a „Matyiban" egy egész éven át szerepelt, s mely időtartam fölér egy közösügyes miniszterium életével, megváltoztassuk, s igy a „szabadkai krónikából" csináljunk „szabadkai fricskákat".

Indittatva érezzük magunkat továbbá, hogy Lénárd főispán ő méltóságának hivatalos közlönyét, mely eddigelé „hó-napszámos krónika" néven volt ismerve, napszámos kronika néven nevezzük, annál inkább, miután az: ugy külsőleg szutykos szinezeténél, mint belsőleg piszkos szerkezeténél fogva legkevésbbé sem felel meg a „hó" fehérségének, hanem csakis a napszámosok homályos látkörének.

Végre, hogy diplomatáknak látszassunk: a közösügyes politikát továbbra is fentartandónak véljük.

Mutatvány-képek.

A „napszámos krónika" irói nagyon szeretnek motozni M—cs képviselőnk „háta mögött".. Bizonyosan tükörre van szükségük.. Matyó de Szikra fel is fedezett bizonyos! „cimtáblát", mely az almási járásbiró „cimeres énjét" híven tükrözi vissza.

A „napszámos krónikának" a B. Miska kálvinista lap; a L. Matyi pedig goromba lap; mert az első Antonellovicsot 1872-ben „elkeresztelte"; a másik meg Matyó de Szikrát 1869-ben „ellicitálta."

Miért nem complet és miért hiányos városi bizottságunk igazoló választmánya?

A „napszámos krónika" szerint azért, mert a 48-as honvédhuszár mellé még egy Bach-huszárt is kellett volna beválasztani Matyó de Szikra képében. — Akkor a „mélange-fának" 6-ik ága megteremhette volna az almási tököt is (cucurbita Antonellovicsiana).

A „Bácskai Hiradó" nagy tuskóba vágta fejszéjét. — A „Misecna krónikát" megszapulja. — Hasztalan törekvés!... Hát kinek sikerült a szerecsent fehérre mosni?!

*) Hátrább az agarakkal uj nemesek! Collegák majd csak akkor leszünk, ha kelmetek bebizonyitják, hogy jól tudnak: declinálni.

Matyi.

„Básó" aranypolturás vitéz albumába.

Ráday felkantározott.
Lénárd Máté felavatott.
Kónyi Mári meg is áldott.
Kell-e több kitüntetés,
Erkölcsi elismerés?!

Jó egészséget!

Anonymus Pünkelesz,
Synonymus Szimkelesz.
közösügyes patrioták.

Jönnek a „Kajtárok!"

Még a boldogult ostromállapot alatt 1851-ik évben történt az, hogy Kecskemét és Nagy-Körös városa versenyeztek a felett: melyik nyerje el a császári királyi törvényszéket?

E versenyzés roppant feltünést idézett elő, mert mindenki tudta, hogy a két város minő jó egyetértésben, barátságban élt egymással századok óta.

Azonban a régi példabeszéd itt is beteljesült: „a ki birja, az marja" — vagy „a ki birja, az tartja."

A császári királyi törvényszéket Kecskemét nyerte el, de azért Nagy-Körössel a jó barátságot maig is fentartja.

A felsőbb hatóság valami Kajtár nevü hóbortos fiatal embert küldött Kecskemétre, a törvényszék részére hivatalos helyiséget — „reqirálni".

Talált is ilyet a kegyesrendiek épületében, mely előtt épen a pár nappal beköltözött zsandárok kaszárnyája zöldült.

Kajtár uram sorban szemlélte a cellákat a kegyes életü quardián kiséretében, hóbortos hetykeséggel tevén meg egyik vagy másik szobáról megjegyzéseit:

— Ez jó lesz ő nagysága az elnök ur szobájának, ez várótermének, ez titkárának, ez tanácsterem-nek, ez irodának.

Mely megjegyzéseket a szent atyák megrémülten hallgatták.

Midőn ebbeli teendőit Kajtár uram végezte s távozni készült, meg nem állhatta a szent quardián, hogy egy kérdést ne kockáztasson ilyenformán:

— Ugyan kérem kihez legyen szerencsém?

— Én Kajtár vagyok!

A szegény reverendás polgártársak szörnyen megrémültek.

A szemlélő hivatalnok távoztával a quardián azonnal rohant a polgármesterhez.

— Minden jó lélek az urat dicséri! — fuldokolt a quardián Hajagos Illés polgármester előtt.

— Mi baja? kérdi ez.

— Jaj, itt vannak a kajtárok, tegnap a zsandárok jöttek, ma meg ezek, mi tevők legyünk?

A nyavajás azt hitte, hogy a Kajtár név szinte hivatali állapotot jelent.

Ez még mind tréfa volt, de jött ennek komolyabb része is!

Ugyanis midőn a törvényszéki hivatalnokok megérkeztek, annak minden egyes tagjait — „kajtároknak“ nevezték el Kecskeméten, s ez annyira kirivón ment, hogy az akkori megyei főnök Horváth, az ily kajtár-nevezőket huszonöt botbüntetésre itélte, s az itéletet végrehajtatta, a mint arról a kecskeméti törvényszéki irattára és Ihász Márton kezeskedik.

Csudálatos! hogy 21 év után kinevezett hivatalnokokat Kecskeméten — „Bittók“-nak nem nevezik!

Két fiskális.

(Románc.)

„Kolléga ur ebugattát
De elnyujtotta az orrát...
Talán valami pört vesztett...
S az orra ettől eresztett?“

— Óh dehogy, dehogy vesztettem, —
Söt egy nagy pöröm megnyertem.
Azért nyult meg most az orrom,
Felemet már nem nyuzhatom. —

Bakonyi levelek.

Richtig angekhümmen!

Döhös vadjok mint edj vok varju, vagy mint egy kerkápolitánus finánc. Döhös vagyok nadjon döhös, mert a tréfli pürümre, sem a Neuejahrra nem khaptam semmi proviantot.

40 percentbe kerül fhinom cikkeim, 20 percenett csak megérdemlek azért, tehát rein verluszi 60. percent:

Ghott über die Welt!

Ezt a számitást Kapolikert miniszter ü excellentziájától tanultam.

Éhn irjam kikhet, züldet, ukosat, bulundhságukhat ebbe az adhó világába? azothánd ohne Rebach-Tholán elment a thátim az éhn fejembhül.

Ha volomi gyünghe — nem volomi fáinthoson erős balpárthi állna musthan melletthem — thremtöcse hátba öthetném, ha a Khón familiából származutt is, olyan dhöhös vagyok purthékám miatt.

Ezt a fhene dhöhösségét sem lemunád sem citronád le nem ruhigálja.

Das sage ich.

The Matyi! Hulrapságthul khezdve beállukh üseink mesterségébe, nem mondok csődöt, hanem rongyot szedhek. Ha a diósgyüri papiros malombúl fáinabb qualität papirusat kabsz, thod meg, hogy azukhnak rhungyait éhn szedtem.

Kása—ma—di—ne—r!

Sobri Iszig.)*

Huszárdal.

A mely leány bakát szeret,
Egye meg a sült egeret,
Csak az érdemel jó menázst:
Aki huszárt szeret, s nem mást.
Ha szent Péter földre jönne,
Tudom ő is huszár lenne;
Szép a virágzó rózsaszár,
De mégis szebb a szép huszár.

Adoma.

Egy ur korán akarta utját folytatni, meghagyta hát inasának, hogy őt reggeli két órakor ébressze fel: azonban az inas már éjfélkor belépett szobójába s elkezdé hatalmasan ráncigálni.

— Héj! hát már két óra? — kérdé az ur.

— Még csak tizenkettő!

— Nos, hát miért ébresztesz fel?

— Azért, hogy megmondjam, miszerint a tekintetes ur még két órát alhatik.

*) Talán: Icig? Betüszedő.

Látnoki vers.

Sok idő kell annak . .
Mig szegény magyarnak —
Uj alkotmányt adnak.
Olyan egy alkotmányt
Mint a mai vivmány,
A magyar nem kiván.

Szerkesztői izenetek szép-(séges)-irodalmi lapjainkból.

Szépirodalmi lapjaink ujdonságai, szerkesztő-izenetei és comissionalis rovatainak hangjai hogy menynyire szép fejlődésnek indultak, annak bizonyitékául egy kis tarlózatot nyujtunk a publikumnak.

A Nefelejts-ből.

Kulipintyó Habakuk urnak: Megkaptuk a gyönyörü költeményeket. Fogadja érette hálás mély köszönetünket. Reményljük, hogy ily méltányos dijazással be fogja érni hazánk ifju reménydus s megkoszoruzandó költője.

A pesti hölgydivatlap-ból.

Megbizások tára.

Puderesi Lilla urhölgynek, Rátóton: Nagysád igen lekötelezne bennünket, ha máskor a karmantyu minta mellé valami cuspeisnak való finom főzeléket is küldene.

Puczczosi Irma urnőnek Sz.-Bolháson: Nőtlen ifjakkal, a kiknek terjedelmes fekvő birtokai volnának, ezuttal nem szolgálhatunk, mert a kik nálunk bejegyeztették magukat, mindnyájan több nővel birnak. Azonban egy balkézi házasságban élő tapeczirer legény (négy szem közt mondva, jól konzervált állapotban) rendelkezésünk alatt áll. Ha nagysád helyeslő válaszát megkapjuk, azonnal utnak inditjuk.

A Családi kör-ből.

Szeplőtelen Piroska urnőnek Enyingen: Hervatag Mór nevelő ur becses személyébeni küldeményünket megtetszett-e kapni édesem? Megsugjuk sub roza nagysádnak, hogy egyelőre a kedves kis pincsi kutyákat el kell előle zárni, mert felette haragszik az ölebecskékre, miután Csehországban ilyenekkel kereskedett és belebukott. Különben ebbeli gyengéjét bőven pótolja Hervatag ur szép tulajdonsága, mert ő erős izmos egy fiatal gavallér, kire a szép nem közül sokan prenumeráltak már. Ha nagysád ráun és szabadulni kiván tőle, tudósitson bennünket.

Főtisztelendő Rüpők kanonok urnak Veszprémben: Örülünk, hogy a fötisztelendőséged számára küldött három darab gazdasszony becses tetszését megnyerte. Hizelgünk magunknak, hogy eltaláltuk izlését és gusztusát. Hanem a Julira tessék egy kissé vigyázni, mert bolondja a svalizsér tiszteknek. A Matild pedig a fiatal káplányokat szereti. A Panni az jóravaló leány, itten se volt szeretője több egy mészároslegénynél és egy granadéros káplárnál.

Főtisztelendő Tritytroty püspök ő excellentziájának Roskoványban. Sajnáljuk, hogy apácának való fiatal leányokkal nem szolgálhatunk. A mostani hiu nőcskéknek nincs kedvük a szent életre Inkább járják a „Neue Velt“-ben a kankánt, mint Pócson a bucsut. Ha excellentziádnak talán unokahug kellene, egy szép fiatal tót leány rendelkezésére áll. Elküldjük?

A fóthi dalból.

Fölfelé megy, kit pártol a
Miniszter
Legyen szamár s tökkelütött
Filiszter!
Törjön is mind az ilyen faj
Felfele..!
Nem miniszter, de a hóhér
Emelje.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.